Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou necelých 10 Kč.
Další číslo vyjde 3. listopadu 2019, uzávěrka je 27. října 2019.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: Jakub Klimeš, Jiří Coufal,
archiv Mirka Andrleho, Tomáš Enderle, Miriam Kubičková, Róza Vymětalová
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ŘÍJEN 2019

Farní pouť do Sloupu a Křtin 21.9.2019

10 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

28. srpna... jsme si u hrobu Bohuslava Martinů připomněli 60. let od jeho úmrtí. Následoval koncert v kostele sv. Michaela.

2. září... jsme si při kontrolním dnu ve varhanářské dílně pana Ponči v Krnově ověřili, že práce na varhanách od sv. Jakuba pokračují zdárně.

7. září... se v rámci oslav výročí 100 let od založení Poličského gymnázia konala prosebná a děkovná bohoslužba v prostorách evangelického kostela za účasti místních duchovních správců i absolventů gymnázia. Všem, kteří se podíleli na zdárném průběhu oslav patří velký dík.

9. září... zažila baldecká kaplička mimořádnou událost a to konkrétně svatbu.

17. září … proběhla pastorační rada farnosti, jejíž zápis se nám do tohoto čísla Farního posla nevešel. Nejpodstatnější události: Markétu Šafářovou vystřídal na pozici zástupce charity nový ředitel Martin Dvořák; do evangelického kostela se už vracet nebudeme s nadějí, že se už v dohledné době přesuneme zpět de (ještě trochu rozestavěného) svatého Jakuba; 3.11. budeme v Květné při mši svaté v 15:00 děkovat za zdařilou opravu kostela svatého Vavřince.

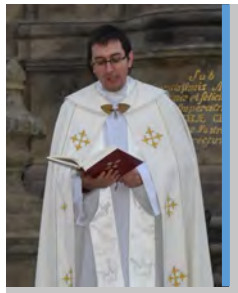

Slovo kněze

na úvod

Drazí farníci a čtenáři,

podzim je doba zklidnění. Letní parna nás opustila a je nám poskytnut čas, abychom beze shonu svá pole a zahrádky připravili na zimní odpočinek. Také naše tělo a duše si žádá jiného režimu a vyhlíží dlouhé zimní večery.

Podzim je doba jiné krásy. Zasněženou krajinu i rozkvetlé údolí sněženek dokážeme ocenit snadno, ale i atmosféru usínající přírody smíšenou s vůní či pachem toho, co je třeba spálit po dlouhém létě, si lze zamilovat.

Podzim je doba rozjímání o věcech podstatných. Jak dušičkové období, tak advent nás vedou k přemýšlení o posledních věcech člověka, což jsou: smrt, soud, peklo a nebe.

Je mým velkým přáním, abyste právě v tomto čísle Farního posla načerpali inspiraci na plodné a radostné prožití letošního podzimu.

P. Tomáš Enderle

AMDG, na slavnost sv. Václava

18. září… jsme měli příležitost si poslechnout informace o životě v Indii i o tom, jakým způsobem funguje a pomáhá Adopce na dálku z úst ředitele charitního centra Asha Patricka Pinta. Pokud jste nemohli na přednášku dorazit, můžete řadu informací včetně příběhů úspěšných absolventů programu najít na ashatrust.net.

20. září… proběhla farní brigáda, jejíž cílem bylo vyklizení několika starších a nepoužívaných oltářů a lavic z kostela sv. Jakuba. Jak můžete vidět z přiložené fotografie, brigádníci hýřili úsměvy a za dvě hodiny bylo hotovo. Příští farní brigáda se už snad bude týkat nestěhovávání do kostela.

17. září… se nám krásně vyčasilo na to, abychom si mohli u křížku na Šibeničním vrchu připomenout neúspěšné zatýkání děkana Daňka před 70 lety a v modlitbě vzpomenout na všechny nespravedlivě pronásledované po celém světě.

25. září… se v rámci Dne charity konal turnaj v pétanque. Kdo zvítězil se dočtete o dvě stránky dál. Nutno pouze dodat, že tým Vatikánu reprezentovaný místním klérem zaangažovaným v pomoci charitě nevyhrál pouze z toho důvodu, že se musel rozptýlit do svých kostelů na večerní mše svaté.

26. září… proběhl kontrolní den ohledně restaurování vitrají u svatého Jakuba. Na rozdíl od varhan se nám tato část oprav protahuje a komplikuje, takže modlitba je jistě na místě.

Otevřené dveře

Kukátko do Charity

Vážení čtenáři, tentokrát do Charity nemusíme nahlížet pouze kukátkem, podíváme se rovnou Otevřenými dveřmi (OD). Tak se totiž nazývá další služba Oblastní charity Polička. Zaměřuje se na pomoc lidem s duševním onemocněním, čímž je mezi charitními službami v ČR ojedinělá a v diecézi jedinečná. Je důkazem, že některé projekty EU skutečně mohou dlouhodobě přinášet užitek, protože právě grant EU ROP v roce 2006 činnost Otevřených dveří nastartoval.

Pro zajímavost připomenu historii jejich vzniku, neboť služba je připomínkou toho, jak asi před listopadem 1989 vypadala péče o lidi, kteří se svými projevy vymykali normě. v roce 1998 jsme budovali první Denní stacionář v okrese jako alternativu ústavům. a dopouštěli jsme se stejné chyby. Míchali jsme lidi s mentálním a duševním onemocněním dohromady. v praxi jsme se pak divili, jak mentálně postižení ve stacionáři dobře prospívají, zato duševně nemocní mají snahu z něho utíkat. Brzy jsme pochopili, že tyto dvě skupiny nelze mísit, že každá skupin potřebuje jiný přístup. Denní stacionář byl orientován na mentální handicap, ale prostor pro duševně nemocné zůstal prázdný.

Rozhodli jsme se ho vyplnit. Začínali jsme s evropskou podporou, 11ti klienty a třemi pracovníky na celkový pracovní úvazek 0,7. Zprvu jsme využívali prostory v Charitním domě I., kde jsme pro duševně nemocné odpoledne 2x týdně připravovali klub. Postupně, jak jsme poznávali povahu handicapu, a také díky tomu, že k nám nastoupil Štěpán Plecháček – profesí psychiatrická zdravotní sestra s bohatou zkušeností z Psychiatrické nemocnice Bohnice, jsme zjišťovali, že více než v klubové formě můžeme být klientům užiteční individuální pomocí. Začali jsme se soustředit na terén. Klientů přibývalo, služba se několikrát stěhovala do větších prostor, až zakotvila v Charitním domě IV. Dnes 5 sociálních pracovníků na plný pracovní úvazek poskytuje službu ročně 70ti klientům z celého okresu Svitavy.

Otevřené dveře dnes jsou určeny dospělým lidem s duševním onemocněním žijícím na území okresu Svitavy, kteří v důsledku svého duševního onemocnění potřebují profesionální podporu a pomoc. Jsou poskytovány zdarma, každý všední den, a to ambulantní i terénní formou. Službu zajišťují sociální pracovníci vzdělávaní v problematice duševních onemocnění. Hlavní diagnostickou skupinou, jíž se věnují, jsou psychotické a afektivní poruchy, dále poruchy osobnosti při větších problémech s adaptací, úzkostné a neurotické poru-

chy s chronickým průběhem a lehčí formy mentální retardace s další psychiatrickou komplikací.

A jak probíhá služba prakticky? Především, Otevřené dveře klienta neléčí. Pomáhají mu podle jeho potřeb, preferencí a přání v nějaké z oblasti života, která v důsledku duševní nemoci ztratila strukturu. Může to být podpora v uplatňování práv a hájení zájmů (hospodaření s financemi, uzavírání smluv, zajišťování osobních dokladů…); v seberealizaci (často podpora při přípravě a výkonu zaměstnávání…); v zajištění kontaktu nemocného se společenským prostředím (orientace v čase, v navazování a udržování přátelských kontaktů…); v posilování rodičovských kompetencí; dále pomoc v péči o sebe sama (o zdraví, hygienu, domácnost…) a velká míra podpory směřuje i k získání orientace samotného nemocného i jeho blízkých v těžké situaci. *„Zajišťována je i pomoc v oblasti zdraví, a to ve spolupráci s ošetřujícími lékaři klientů. Hlavním smyslem služby je pomoci lidem, kterým do života vstoupila duševní nemoc, vést spokojený a samostatný život navzdory nemoci jako takové,"* řekla vedoucí Otevřených dveří Jana Dobrovolná.

Cílem všech společných kroků klienta, pracovníků Otevřených dveří i rodiny je učinit vše, aby duševně nemocný mohl opět začít žít plnohodnotný život. Aby k tomu mohlo dojít, je třeba činit ještě další kroky, zejména snižovat společenské stigma, jež duševní nemoc přináší. Na tomto poli jsou Otevřené dveře velmi činné. Vydávají newsletter a mají svůj facebook. Pořádají svépomocné skupiny pro blízké svých klientů a nevynechají příležitost společnost informovat: články, přednáškami ve školách i pro veřejnost, účastní na odborných konferencích… Celá léta se zapojují se do Týdnů pro duševní zdraví, celorepublikového programu bořícímu předsudky vůči duševně nemocným lidem.

Přibližně před pěti lety ministerstvo zdravotnictví vyhlásilo program Transformace psychiatrické péče v ČR, na němž vytrvale pracuje. Otevřené dveře svým obsahem tuto ideu naplňují, a tak byly přizvány do Komise rady Pardubického kraje pro koordinaci služeb v oblasti péče o duševní zdraví.

Podrobné informace získáte na charitním webu www.policka.charita.cz nebo od vedoucí Otevřených dveří Jany Dobrovolné (tel. 731 598 763), e-mail: od@pol.hk.caritas.cz.

Štěpánka Dvořáková

Říjnové výročí

Před 190 lety 28. října 1829, ve věku 70 let, odešel na věčnost, raněn mrtvicí, poličský děkan P. Josef František Štefka, magistr filosofie. Celý kněžský život prožil v Poličce, kde se také 17. září 1759 narodil. Po kněžském svěcení 11. července 1782 působil zde jako kaplan a po smrti děkana Karla Josefa Hrona 25. května 1808 až do 13. března 1809, kdy se stal poličským děkanem, byl administrátorem poličského děkanství. P. Antonín Hájek, rodák zdejší, jeho kaplan, jako administrátor od 2. září 1826, zastupoval děkana Štefku v duch. služebnostech, ve svých Pamětech král. věn. města Poličky (1890) uvádí: „Dokud byl kaplanem, byl to kazatel horlivý, však stav se děkanem, zřídka nechal se na kazatelně slyšeti. Posléz byl velmi divný a neduživý." Jeho tělo bylo uloženo do kněžského hrobu na poličském hřbitově u s. Michaela (H / 180 – 1).

*) *Hájek Antonín P. (*17. 6. 1791 Polička - +5.5.1863 Ronov nad Doubravou), vlastenecký kněz a kronikář města Poličky, napsal první česky psanou monografii o Poličce*

Mirek Andrle

Svatý František z Assisi

světec měsíce října

Svatý František se narodil v Assisi (Itálie) roku 1182 jako syn bohatého kupce. Vyrůstal v neklidné době bouřlivého rozvoje měst, obchodu a hnutí na obrodu církve, která ale často končila na scestí (Valdenští, Albigenští, humiliáti...). František ve svém mládí žil spolu se svými vrstevníky lehkomyslným životem. Po neúspěšném vojenském tažení proti sousední Perugii, kterého zúčastnil i František, (roku 1202) onemocněl těžkou chorobou. To byl jeden z impulzů, který ho přivedl ke změně života. Stále se však chtěl stát rytířem.

Jeho srdce se však dotkl sám Pán a Františkův pohled na život a jeho smysl se začal radikálně měnit. v kostele sv. Damiána pak k němu Pán promluvil z kříže: "Františku, jdi a obnov můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá". František se tedy pustil do opravy kostelíka sv. Damiána, který se rozpadal, ale až o něco později pochopil, že Pán neměl na mysli tento kostelík, ale církev. Vydal se tedy cestou radikálního následování Krista a apoštolů životem podle evangelia. Roku 1207 se zříká úplně všeho, aby svobodně mohl jít za svým Pánem. Ve stále se prohlubující modlitbě si je dobře vědom své ubohosti, ale zároveň i toho jak moc je samotným Bohem milován. Pak za ním přicházejí první muži, kteří chtějí spolu s ním sdílet jeho způsob života. Sám František na to pak ve své závěti vzpomíná: "Pán mi dal bratry." Pochopil, že nemá ve svém následování Krista chudého a ukřižovaného zůstat sám, a tak z Božího vnuknutí zakládá Řád menších bratří (r. 1209).

Lne velkou láskou k církvi i jejím představeným, i když vidí jejich lidské nedostatky. Cení si totiž nade vše Eucharistie, ve které vnímá Kristovu fyzickou přítomnost, a proto si váží kněží, že jen skrze ně Pán znovu a znovu "skrze ruce kněze sestupuje na oltář". Svým důsledně evangelním způsobem života je světlem a solí pro církev i svět. Boha vidí jako nejvýš dobrého Otce, který je původcem všeho stvoření, a proto všechno stvoření nazývá svými bratry a sestrami. Touží po spáse všech lidí, a proto volá k obrácení a posílá své bratry na misie do nekřesťanských zemí. Touží následovat Krista až na kříž, a proto se v touze po mučednictví vydává do Egypta k muslimskému sultánovi, aby mu hlásal evangelium. Ten byl Františkem tak uchvácen, že ho navzdory všem zvyklostem nenechal ani mučit ani popravit a v pokoji ho propustil. Jeho touze milovat jako miloval Kristus na kříži a trpět tak, jako trpěl on, vyhověl Pán dva roky před Františkovou smrtí (v září 1224), kdy se světec při modlitbě dostal do vytržení, při němž se na jeho těle objevila stigmata (rány Kristovy). Ve snaze přiblížit lidem tajemství Kristova lidství, slaví Jeho narození v jeskyni s živými jesličkami v Grecciu (r. 1223). Od té doby se tato tradice rozšířila na celou církev a jesličky pod vánočním stromkem nám připomínají smysl vánočních svátků. Sv. František zemřel večer 3. října 1226 a o dva roky později byl prohlášen za svatého. Jeho svátek se slaví 4. října.

Kromě Řádu menších bratří založil sv. František spolu se sv. Klárou ještě i Řád chudých paní (r. 1212) a také tak zvaný "třetí řád" pro lidi žijící ve světě ve svých rodinách.

Mirek Andrle

Věděli jste, že …

se ve vedlejší farnosti staví kaple svatého Františka z Assisi?

Takhle bude vypadat (a v podstatě už vypadá):

Více se o stavbě můžete dočíst na stránkách obce www.oldris.cz, kde také najdete způsob, jak na kapli přispět.

Dá-li Pán Bůh, tak svěcení kaple proběhne někdy příští léto.

Pro chytré hlavy

Kaple sv. Václava bývala v budově poličského gymnázia.

Začátkem měsíce listopadu vzpomínáme na naše drahé zesnulé. Pomíjivost lidského života nám také připomíná jeden artefakt na kostele sv. Michaela. Co to je?

Z Poselství Svatého otce Františka k 93. světovému dni misií 2019

Pokřtění a poslaní: Kristova církev na misii ve světě

Milé sestry, milí bratři,

požádal jsem celou církev, aby se v měsíci říjnu 2019, kdy si připomeneme sté výročí vydání Apoštolského listu *Maximum illud* papeže Benedikta XV. (30. listopad 1919), věnovala mimořádnou pozornost misiím. Prorocká a prozíravá výzva k apoštolátu tohoto dokumentu potvrdila, jak je důležité, abychom dnes obnovili církevní misijní úsilí a zlepšili poslání církve hlásat a přinášet světu spásu zmrtvýchvstalého Ježíše Krista.

Motto tohoto poselství, stejně jako téma misijního měsíce října, zní: *Pokřtění a poslaní: Kristova církev na misii ve světě.* Slavení tohoto měsíce nám pomůže především znovu objevit misijní rozměr naší víry v Ježíše Krista, kterou jsme zdarma obdrželi při křtu. Jsme Božími dětmi, a to není nikdy záležitost individuální, ale vždy církevní. Ze společenství s Bohem – Otcem, Synem a Duchem Svatým – se rodí nový život s ostatními bratry a sestrami. Božský život není nějaký produkt, který máme prodávat, nejsme proselyté; je bohatstvím, které je třeba rozdávat, šířit, hlásat: to je smysl misie. Tento dar jsme dostali zadarmo a zadarmo se o něj dělíme (srov. *Mt* 10, 8), aniž bychom kohokoli vylučovali. Bůh chce, aby skrze církev, všeobecnou svátost spásy, došli všichni lidé spásy v poznání jeho pravdy a milosrdenství

(srov. *1 Tim* 2,4; 3,15 II. vatikánský koncil, dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 48).

Církev je ve světě na misii: víra v Ježíše Krista dává správný rozměr všem skutečnostem a ukazuje nám svět Boží optikou a Božím srdcem. Naděje nám otevírá věčné horizonty božského života, na kterém máme skutečně účast. Dobročinná láska, kterou můžeme zakoušet ve svátostech a v bratrské náklonnosti, nás pobízí, abychom šli až do končin země (srov. *Mi* 5,3; *Mt* 28,19; *Sk* 1,8; *Řím* 10,18). Církev, vycházející až do nejzazších končin, vyžaduje stálé a trvalé misijní obrácení. Je mnoho svatých, mnoho věřících mužů a žen, kteří dosvědčují a ukazují, že lze být zcela otevření, milosrdní a druhým blízcí a odpovídat tak na neodbytný podnět lásky. Její vlastností je totiž dar, oběť a nezištnost (srov. *2 Kor* 5,14-21). Ten, kdo hlásá Boha, buď člověkem Božím (srov. Apoštolský list *Maximum illud*).

Toto poslání se nás dotýká v první osobě: já jsem stále misií, ty jsi stále misií, každý pokřtěný je misií. **Kdo miluje, dává se do pohybu, je pobádán, aby vycházel ze sebe, je přitahován a přitahuje, daruje se druhému a navazuje životodárné vztahy. Pro Boží lásku není nikdo neužitečný či bezvýznamný.** Každý z nás jako plod Boží lásky je ve světě misií. I kdyby moje matka a můj otec zradili lásku lží, nenávistí a nevěrností, Bůh se nikdy nevzdá daru života a každého svého syna od počátku volá k božskému a věčnému životu (srov. *Ef* 1,3-6).

Ve křtu dostáváme život, který nám dává víru v Ježíše Krista, vítěze nad hříchem a nad smrtí. Utváří nás k Božímu obrazu a Boží podobě a včleňuje nás do Kristova těla, kterým je církev. Křest je tedy skutečně nezbytný pro spásu, protože nám zajišťuje, že v Otcově domě jsme vždy a všude syny a dcerami, nikoli sirotky, cizinci nebo otroky. To, co v křesťanovi utváří svátosti, jejichž naplněním je Eucharistie, je povolání a úděl každého člověka v očekávání obrácení a spásy. Křest je totiž naplněním přislíbeného božského daru, který vytváří z lidského tvora syna v Synu. Jsme dětmi vlastních rodičů, ale ve křtu je nám dáno původní otcovství a pravé mateřství; pro koho není církev matkou, pro toho nemůže být Bůh Otcem (srov. Sv. Cyprián *L'unità della Chiesa,* 4).

Naše misie má své kořeny v Božím otcovství a v církevním mateřství, protože ve křtu je obsaženo Ježíšovo velikonoční poslání: jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás, plné Ducha Svatého, pro usmíření světa (srov. *Jan* 20, 19-23; *Mt* 28, 16). Křesťan je poslán, aby nikdo nebyl vynechán ze zvěsti o tom, že byl přijat za Božího syna. Je třeba ho ujistit o osobní důstojnosti a niterné hodnotě života od jeho početí až do jeho přirozené smrti. Pokud se rozmáhající sekularismus v našem životě stane aktivním a společenským odmítáním otcovského Božího díla, bude tak bráněno jakékoli skutečné podobě bratrství všech lidí, které se odráží ve vzájemné úctě mezi lidmi. Bez Boha Ježíše Krista se každá odlišnost redukuje na děsivou hrozbu, znemožňující jakékoli bratrské přijetí a plodnou jednotu lidského rodu.

Všeobecné určení spásy, kterou Bůh v Ježíši Kristu nabízí, vedla Benedikta XV. k tomu, aby požadoval překonání jakékoli nacionalistické a egocentrické uzavřenosti, jakéhokoli šíření evangelia kolonizační mocí s ekonomickými a vojenskými zájmy. Papež ve svém apoštolském listu *Maximum illud* připomíná, že božská univerzálnost církevní

misie požaduje, abychom vyšli z exkluzivní příslušnosti ke své vlasti a svému etniku. Pokud má být kultura a komunita otevřená vůči poselství spásy Ježíše Krista, pak je třeba překonat každou nepatřičnou etnickou a církevní introverzi. v církvi je i dnes zapotřebí mužů a žen, kteří v milosti svého křtu velkodušně odpovědí na povolání vyjít ze svého domu, ze své rodiny, ze své vlasti, ze své rodné řeči, ze své místní církve. Jsou vysláni k lidem do světa neproměněného svátostmi Ježíše Krista a jeho církve. Když zvěstují Boží slovo, svědčí o evangeliu a slaví liturgii, vyzývají k obrácení, křtí a předávají křesťanskou spásu, přičemž respektují osobní svobodu každého člověka a vedou dialog s kulturou a náboženstvím národa, do kterého jsou vysláni. v církvi stále nezbytná *Missio ad gentes* přispívá zásadním způsobem k trvalému procesu obrácení všech křesťanů. Víra v Ježíšovo zmrtvýchvstání, církevní poslání obdržené ve křtu, zeměpisné i kulturní vyjití ze sebe a ze svého domu, odpuštění hříchů a osvobození od osobního a společenského zla – to vše vyžaduje misii sahající do nejzazších koutů světa.

Prozřetelná časová souhra s konáním mimořádné synody o církvi v Amazonii mě vede k tomu, abych zdůraznil, že poslání, které nám Ježíš skrze svého Ducha svěřil, je i pro tyto země a pro jejich obyvatele stále aktuální a naléhavé. Nové Letnice otevírají dokořán brány církve, aby žádná kultura nezůstala uzavřená do sebe a žádný národ nebyl izolovaný, ale otevřený všeobecnému společenství víry. Nikdo ať nezůstane uzavřen do svého já, do sebestřednosti v rámci své etnické a náboženské příslušnosti. Ježíšovo tajemství smrti a zmrtvýchvstání boří malicherná omezení světů, náboženství a kultur a volá je, aby se rozvíjely v úctě k důstojnosti mužů a žen, ke stále plnějšímu obrácení k Pravdě zmrtvýchvstalého Pána, který daruje všem opravdový život.

V této souvislosti se nabízejí slova papeže Benedikta XVI. na zahájení našeho setkání latinskoamerických biskupů v Aparecidě v Brazílii v roce 2007. Ocituji zde jeho slova, která beru za svá: „Co přineslo přijetí víry latinskoamerickým zemím a Karibským ostrovům? Přineslo jim poznání a přijetí Krista, neznámého Boha, kterého jejich předkové, aniž by si toho byli vědomi, hledali ve svých bohatých náboženských tradicích. Kristus je Spasitel, po kterém v tichosti toužili. Skrze křestní vodu obdrželi božský život, kterým byli přijati za Boží syny. Přijali také Ducha Svatého, který zúrodnil jejich kulturu, očistil ji a dal vzklíčit četným zárodkům a semenům vloženým vtěleným Slovem, nasměroval je na cestu evangelia. (…) Boží Slovo, které se stalo v Ježíši Kristu člověkem, se stalo i dějinami a kulturou. Utopická myšlenka probudit předkolumbovská náboženství a oddělit je od Krista a všeobecné církve by neznamenala pokrok, nýbrž úpadek. v podstatě by šlo o regresi k historickému okamžiku zakotvenému v minulosti“ (*Proslov k zahajovacímu shromáždění,* 13. května 2007: *Insegnamenti* III, 1 (2007), 855-856.

Svěřme misijní poslání církve Panně Marii, naší Matce. Ona, spojena se svým Synem již od počátku vtělení, se vydává na cestu, aby se stala součástí Ježíšova poslání, které se u paty kříže stává i jejím posláním: jako Matka církve bude skrze Ducha a víru dávat život novým synům.

Na závěr bych se rád krátce zmínil o organizaci Papežská misijní díla, o které hovoří již dokument *Maximum illud* jako o misijním nástroji. Papežská misijní díla svou službou všeobecné církvi utvářejí celosvětovou síť, která skrze modlitbu, misijního ducha a lásku křesťanů rozesetých po celém světě podpírá papeže v jeho misijním úsilí. Jejich dary pomáhají papeži v evangelizaci partikulárních církví (Papežské misijní dílo šíření víry), ve formaci místního kléru (Papežské misijní dílo svatého Petra apoštola), v utváření misijního povědomí dětí na celém světě (Papežské misijní dílo dětí) a v misijní formaci křesťanské víry (Papežská misijní unie). Znovu vyslovuji svou podporu těmto dílům s přáním, aby mimořádný misijní měsíc říjen 2019 přispěl k obnově jejich misijní služby mému úřadu.

Z celého srdce uděluji své požehnání misionářům, misionářkám a všem, kdo jsou skrze křest kdekoli na světě zapojeni do misijního poslání církve.

Vatikán 9. června 2019, slavnost Seslání Ducha Svatého

František

Způsoby, jakými naše farnost podporuje misie Ad gentes:

- ***sbírka na misijní neděli (předposlední neděle v říjnu)***
- ***misijní jarmark a misijní koláč (tu samou neděli)***
- ***vánoční a velikonoční pohledy pro misie***
- ***sbírka na pekárnu v Aru***

Poznámka: „misie Ad gentes“ označuje misijní úsilí církve na územích kde křesťanství ještě nebylo hlásáno nebo nezakořenilo. Misie jsou však podstatnou součástí života církve ve všech zemích a městech světa, včetně Poličky.

Pomazání nemocných

Co to je a jak se na tuto svátost připravit

Nemoc a utrpení patří k lidskému životu. Dříve nebo později, ve větší či menší míře, na sobě či u druhých, každý z nás se s nimi někdy setká. v nemoci člověk zakouší vlastní bezmocnost, ohroženost a křehkost. Nemoc může vést k úzkosti, k uzavření do sebe, dokonce k zoufalství a vzpouře proti Bohu. Může však také napomáhat člověku k větší zralosti či v rozlišování mezi důležitým a nepodstatným. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.

Ve Starém zákoně je nemoc často chápána jako trest za spáchaný hřích. Už prorok Izaiáš ale ohlašuje čas, kdy Bůh odpustí každou vinu a vyléčí každou nemoc (viz Iz 33,24). v Novém zákoně jsme potom svědky Ježíšova soucitu s nemocnými. Četná uzdravení nemocných všeho druhu jsou jasným znamením příchodu Božího království. Ježíš ale nepůsobí pouze jako lékař těla, ale také má moc odpouštět hříchy – nemoc duše. Ježíšova láska k trpícím jde tak daleko, že se s nimi zcela ztotožňuje: „Byl jsem nemocen, a navštívili jste mě... Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,36.40). Celým životem Ježíš ohlašoval ještě mnohem radikálnější uzdravení: vítězství nad smrtí a hříchem skrze jeho velikonoční oběť. Svým utrpením a svou smrtí na kříži dal Kristus utrpení nový smysl: od té doby nás utrpení může připodobnit Kristu a spojit s jeho vykupitelským utrpením.

Nemocní se snažili Ježíše i jen dotknout, „protože z něho vycházela síla a všechny uzdravovala“ (Lk 6,19). Podobně i my zakoušíme Ježíšův uzdravující dotyk – skrze svátosti. Jedna ze sedmi svátostí je dokonce zvláštním způsobem určena k tomu, aby posilovala ty, kteří jsou postiženi nemocí: pomazání nemocných.

„Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5,14-15)

Jakubův list nám dosvědčuje víru prvních křesťanů, že křesťan ani v nemoci a v utrpení nezůstává opuštěn, ale že i za této situace je zahrnut Ježíšovou láskou. Z uvedeného úryvku můžeme také vyčíst některé důležité charakteristiky svátosti pomazání nemocných:
- pomazání nemocných uděluje představený církevní obce – dnes biskup nebo kněz
- podstatou slavení této svátosti je pomazání olejem, doprovázené modlitbou kněze
- pomazání nemocných působí jak na tělo, tak na duši

Olej, používaný při slavení této svátosti, je jedním ze tří olejů, které světí biskup na Zelený čtvrtek ve své katedrále (kromě oleje nemocných ještě olej katechumenů a křižmo). v opravdu nutném případě může posvětit olej kterýkoli kněz přímo při slavení této svátosti.

Kdo může tuto svátost přijmout?
Mezi lidmi občas panuje strach z této svátosti. „Kněze nevolejte, ještě neumírám!“ Podobná zvolání uslyšíme tam, kde se svátost nemocných prezentuje jako „poslední pomazání“. Jistěže v mnoha případech doprovází tato svátost poslední okamžiky lidského života. Pomazání nemocných ale není svátostí jen pro ty, kdo se ocitli v krajním ohrožení života a umírají. Příhodná doba pro její přijetí je už tehdy, když věřící začíná být v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří. Tuto svátost můžeme přijmout i vícekrát ve svém životě. Pomazání má přece nemocného posílit a zachránit. Křesťan může požádat o svaté pomazání, kdykoliv těžce onemocní (míra závažnosti nemoci se posoudí bez zbytečné úzkostlivosti), a stejně tak když se nemoc zhorší. Také je vhodné přijmout tuto svátost před závažným lékařským zákrokem (operací), je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění. Ale svátost nemocných je možno udělit též starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když není přímo vidět nějaká nebezpečná nemoc. Nikdy se nemá přijetí pomazání nemocných zbytečně oddalovat.
Pokud je kněz zavolán k nemocnému, který už mezitím zemřel, tak se za něj pomodlí; svátost pomazání nemocných už ale mrtvému neuděluje.

Jako všechny svátosti, i tato je slavením liturgie ve společenství, ať už koná v rodině, v nemocnici nebo v kostele, pro jednoho nemocného nebo pro skupinu nemocných. Dovolují-li to okolnosti, může slavení svátosti předcházet svátost pokání a může být ukončeno přijetím eucharistie. Při společném udělování této svátosti většímu počtu věřících v kostele, bývá liturgie této svátosti vsazena do mše svaté za nemocné.

Jaké jsou účinky pomazání nemocných?
- spojuje nemocného s Ježíšovým utrpením
- vlévá nemocnému útěchu, pokoj a odvahu, aby křesťansky snášel utrpení nemoci
- odpouští hříchy, jestliže nemocný nemohl přijmout odpuštění ve svátosti smíření
- uzdravuje, pokud to prospěje nemocnému ke spáse duše
- připravuje na přechod do věčného života

katolík.cz

**V naší farnosti bude spolčené udílení svátosti nemocných probíhat při všech nedělních bohoslužbách (včetně sobotní večerní) 32. neděle v mezidobí, tedy 10. listopadu.
Je třeba se na ni připravit svátostí smíření.
Možné je využít „dušičkové termíny“ uvedené na straně 28 tohoto čísla Farního posla.**

Pozvánka k povídání o věcech, na kterých záleží

Řada z Vás se modlí misijní modlitbu za farnost, kterou jste dostali na kartičkách na začátku tohoto roku. Děkuji Vám za to ze srdce (a dle svého slibu Vám každý den v 9 večer posílám požehnání). Usilovat o šíření spasitelné víry tímto způsobem je to nejmenší, co můžeme dělat na oplátku za ty obrovské dary, které dostáváme pravidelně ve svátostech Církve.

Svatý Ignác nám radí: „*Přičiňuj se tak, jako by všechno záleželo na tobě a nic na Bohu - a důvěřuj tak, jako by všechno záleželo na Bohu a nic na tobě.*“ Přestože máme důvěru, že Bůh s našimi modlitbami může mocně naložit bez našeho dalšího úsilí, přesto je naše přičinění nezbytné.

Při promýšlení, jak se v říjnu 2019, vrcholu tohoto misijního roku, můžeme přičinit padl návrh na pořádání kurzů alfa, což je série setkání s večeří, a diskuzí nad základními otázkami křesťanské víry. Kurzy alfa jsou otevřeny jak věřícím, tak hledajícím. Není to vůbec jednoduchá věc na uspořádání a v nejedné farnosti se na kurzy připravují několik let modlitbou a jedním zkušebním ročníkem pro pořadatele a „kostelové“ lidi. Přestože se při nich často dozvídají katolíci od kolébky základní fakta víry, o kterých neměli ani tušení, ne zřídkakdy je efekt mimo farnost vesnicích a malých městech spíše zklamáním. Pravděpodobně se jedná o formát lépe se hodící do velkých měst.

Proto jsme se rozhodli uspořádat kratší a na organizaci jednodušší alternativu inspirovanou tématy a formátem kurzů alfa. Kdo ví, třeba právě tímto poskytneme Pánu možnost projevit svou moc.

Jak se můžete zapojit?

- můžete přijít a poslechnout si přednášku a účastnit se do diskuze
- můžete se účastnit „modlitební stráže“, v průběhu přednášky bude probíhat adorace, jejíž účastníci se budou modlit za požehnání pro všechny účastníky.
- můžete pozvat někoho ze svých známých a jít na přednášku s ním (plakátky ve zmenšeném formátu vhodném jako pozvánka si můžete vzít v kostele)
- můžete vést diskuzní skupiny, které budou rozvíjet téma večera.

Děkuji všem, kdo se rozhodnou podílet na zdařilém průběhu těchto setkávání.

P. Tomáš

Setkání organizátorů (modlitebníci a vedoucí diskuzních skupinek) bude v pondělí 14.10. v 18:30 na faře

Posvícení v Pomezí

pozvánka na mimořádnou produkci

Třetí říjnová neděle v Pomezí je spojena s výročím posvěcení jejího kostela a stalo se téměř tradicí, že pomezská farnost pořádá v tento den koncert. Letos **je to neděle 20. října a v 14.30 hodin bude provedena v kostele sv. Jiří** „Popelka nazaretská“ autora Václava Renče. Je to nádherné dílo, které vzniklo kolem r. 1955 v nelidských podmínkách leopoldovské věznice, kam byl autor odsouzen na 25 let a které se ven dostávalo pouze v paměti spoluvězňů sem tam pouštěných na svobodu. Teprve po svém propuštění v r. 1962 jí mohl autor udělat konečnou podobu. Zazní jako pásmo veršů a hudby, kterou složil Vít Petrů, a to v podání pražské Ztracené kapely a jejích přátel s recitátorem Rudolfem Kvízem. Nenechme si tento neopakovatelný zážitek ujít.

za organizátory Marie Heylová

O císařském dubu

Na Michalském hřbitově pní nad dolní bránou mohutný rozložitý dub křemelák na rohu pohřebních polí. Je to už památný, státem chráněný strom. Naši předkové jej zasadili při sňatku rakouského císaře Františka Josefa I. s bavorskou princeznou Alžbětou. Při zasazení doubku byly proneseny místními představiteli veřejnosti oslavné projevy oddanosti k císaři, který sliboval, že vyhoví přání svých milých Čechů, že se dá korunovat českým králem, jak zněl jeho jeden imperátorský titul. Ale byl to tvrdý Habsburk, Čechy považoval vždy za rebely a svému slibu nedostál. Při svých projevech však měli poličští, po revolučním roce osmačtyřicátém probuzení vlastenci, na mysli dobrý vtip: zasadili oslavný dub na hřbitově jakoby s úmyslem, aby jednou císařská mohutnost i sláva skončila na hřbitově. a tak se také stalo. Císař se dožil vysokého věku, jak bylo holdováno, ale za dva roky potom se rakouská říše rozpadla a porobeným národům přinesla revoluce samostatnost. Při slavnostním sázení doubku přišel na hřbitov cizí poutník v nezvyklém oblečení a lámanou němčinou se dotazoval, jaké je to na hřbitově shromáždění, které na pohřeb nevyhlíželo. Pověděli mu o důvodu sázeného stromku. Cizí muž se pohrdlivě usmál a důrazně řekl: Dub dále poroste, císař bude mrtev a po něm se říše rozpadne. Vaši synové a vnuci se toho dočkají. Všechna sláva jako polní tráva! Mávl rukou a najednou byl pryč, jako když se do země ztratí. Jeho předpověď se splnila. Na historii císařského dubu se časem zapomnělo. Přicházeli noví lidé, nastaly jiné doby a dnes už ví málokdo, proč ten starý dub na hřbitově se široce rozkládá. Víc než sláva císaře a rozpadlé už jeho říše připomíná dub vtipnost našich předků se štiplavou ironií, kteří pro oslavný strom vybrali místo u mrtvých na hřbitově. Přes všechnu myšlenou oslavu z rakouské doby je třeba ten strom jako přírodní živý útvar chránit. Spolu s kostelem, kostnicí, zvonicí a hrobnickým domkem tvoří tu malebný kout Dolního předměstí.

František Josef I. - (1848 – 1916), nekorunovaný král český, král uherský a císař rakouský *dub zasazen 25.4.1854* (dle J. Štefky: Polička) ***Alžběta*** - (1837 – 1898), bavorská princezna, císařovna rakouská, manželka Františka Josefa I. zvaná též Sisi.

podle vyprávění dolnopředměstských sousedů upravil J. V.
Doubek zasazen 24. 4. 1854 dle Jana Štefky: Polička; připravil Mirek Andrle

Apoštolát modlitby

Zapojme se do celosvětové sítě modlitby s papežem

Apoštolát modlitby, který šíří od roku 1844 Tovaryšstvo Ježíšovo, nabízí velmi jednoduchý způsob, jak ovlivňovat prosazování dobra a potlačování zla v Božím království na zemi.

Do modlitby vkládám všechno, co jsem a co mám. I zcela nepatrná věc pak nabývá na síle a vážnosti, protože vše konám v Duchu svatém a ve spojení s Ježíšem Kristem a Otec to přijímá s laskavostí a velmi si toho cení.

V modlitbě vše spojuji s obětí, kterou Kristus přináší Otci. Celý můj život tak přes svou nedokonalost a nepatrnost získává hluboký smysl, i když možná náležím k těm, s nimiž se už pro jejich pokročilý věk, nemoci nebo tělesné slabosti moc nepočítá.

Apoštolát modlitby pak ty, kdo jsou do něj zapojeni, spojuje ve společném zápase se skutečně důležitými problémy církve na celém světě. Odhaduje se, že počet lidí, kteří se do Apoštolátu modlitby zapojují, je na celém světě asi 50 až 70 milionů.

Text této modlitby je otištěn na protější straně a je k dostání na kartičkách v kostele.

Seznam úmyslů na celý rok lze nalézt na stránce www.jesuit.cz/am/. Videoposelství papeže k úmyslům Apoštolátu modlitby na www.thepopevideo.org

Úmysly na měsíc říjen

Evangelizační úmysl: Misijní jaro církve. Aby inspirace Ducha Svatého vedla církev k novému rozkvětu misií.
Naléhavý úmysl papeže Františka:

Národní úmysl: Ať svatost kněží a tichost a obětavost všech Bohu zasvěcených svědčí světu o tom, že Bůh stačí pro naplnění života.

Úmysly apoštolátu modlitby budou nadále zveřejňovány v každém Farním poslu.

Převzato z www.jesuit.cz a zkráceno, připravil Jiří Coufal

Apoštolát modlitby

Celosvětová síť modlitby s papežem

Nebeský Otče,
kladu před tebe celý dnešní den
a ve spojení s tvým Synem,
který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť
za záchranu světa,
ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.
Duch Svatý, který vedl Ježíše,
ať je i mým průvodcem
a dává mi sílu svědčit o tvé lásce.
Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve,
to vše přináším jako svou nepatrnou oběť
zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

- všeobecný nebo evangelizační úmysl (vyhlášený na každý měsíc papežem)
- naléhavý úmysl (vyhlášený papežem na poslední chvíli)
- národní úmysl (vyhlášený biskupskou konferencí)

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

O pouti Matěje Hledíka do Říma r. 1701

Ctný mládenec Matěj Hledík, syn po zesnulém Ondřeji Hledíkovi, bývalém sousedu našem na horním předměstí náboženskou horlivostí zanícen postavil r. 1699 kamennou poklonu dosud zachovalou před statkem na hor. předměstí, který dodnes jest v držení rodu Hledíkova (č. 96). Též postavil poklonu z kvádrů u haltýře[1], jež před několika roky až na spodek dosud zbývající sesuly se a za své vzaly. Také vysoký dřevěný kříž, jakých jest zde mnoho, před č. 191, na h. př. Vztyčil,ten však dávno zanikl, a v památku tohoto udělaná je ve stavení tom proti místu, kde kříž stál, v malém výklenku zdi "kaplička"; zbytky dřevěného Krista s kříže v čísle tom dosud jsou.

Posléze velkou nábožností jsa proniknut předsevzal sobě panic Matěj do Říma putovati a hroby svatých apoštolův Petra a Pavla a jiná svatá místa ve Vlašich navštíviti a zase se do vlasti navrátiti. Za tou příčinou na podzim r. 1700, staral se o cestovní průkazy. I dal mu rychtář, purkmistr a rada k. v. m. Poličky[2] německý list na pergamenu z 30. září 1700, by na své další cestě spokojeněji a jistěji pokračovati mohl, žádaje "by žádní stavové, vrchnosti i sama nejvyšší moc ho nezdržovali, ale pro křesťanskou lásku mu pomocní byli. My se též zavazujeme co nejochotněji rovným způsobem odměniti se, kdyby něco takového někomu se přihodilo." Ve všech listech udělán z českého Hledíka Ledig. Dne 7. října téhož r. Dal mu arcibiskup pražský Jan Josef[3] podobný list, žádaje jednoho každého, kdož ho poznají, by mu na jeho cestě "svobodně a jistě všude choditi nebo přebývati dovolili a z křesťanské lásky na jeho požádaní službami přispěli, neb budou míti za to Boha nejlepšího odplatitele." Uslyšev Hledík, že častěji pro nejisté povětří (nakažlivé nemoci) i v pádu ohně cizince v chůzi zadržují městečka, zámky, města a vsi, žádal o veřejný průkaz. 8. října mu jej purkmistr a rada Starého města Prahy dali, dokazujíce, "že v Praze povětří čisté jest a že on vší nakažlivé nemoci i jiných neduhů jest čist; tedy se důvěřujeme, že mu svobodný a jistý příchod a průchod dovolí."

Na jaře r. 1701 vidíme jej u cíle. Vedle průkazů měl s sebou latinskou listinu na pergamenu k papeži, zeleným písmem psanou, na němž jsou stopy zlata, a kromě ní dvě jiné, v nichž všech žádá za plnomocné odpustky pro sebe, své nejbližší přátele a známé a osoby na listinách podepsané. 17. března 1701 "navštívil svaté tělo nejslavnějšího zázračného vyznavače a biskupa otce našeho Mikuláše[4], které v tom král. Loretánském domě odpočívá; zázračnou velebnou svátostí okřát, vzal několik nádobek mauny, která z kosti sv. Mikuláše bez přestání teče." Takové osvědčení pečeti a podpisy stvrzené vydali mu kanovníci, toho sv. hrobu dozorcové.

15. srpna 1701 nábožní tovaryšstva Ježišova u sv. Petra a Pavla v Římě v zpovědi ho vyslyšeli a dali rozhřešení. Před tím navštívil hroby sv. Petra a Pavla a apoštolskou stolici[5], o čem 20. srpna též Leopold Josef panovník Lambergský vydal mu vysvědčení, žádaje mimo to každého, "přes či on bezpochyby země aneb pole kráčeti bude, by nejen ho svobodně nechati přejít, ale i pro křesťanskou lásku potřebnými prostředky k skončení jeho cesty dobrotivě nápomocní byli." Dáno na 6 měsíců.

11. září navštívil svatý loretánský domeček a obdržel tam svátost pokání. Že by lidé při návratu mládenci překáželi, nevíme, avšak smrt na cestě jej zadržela, takže domova nedosáhl. U města Azirangu na kopci Rittenku v tridentském biskupství na kamení leže z milosti Boží zesnul. Na žádnou nemoc nestonal, ani v něm nějaké důmnění nemoci nenašlo. 29. října dle křesťanského obyčeje do posvěcené země při kapli u dolního konce Azirangu Tamním kaplanem Ondřejem Sumrem pohřben a jeho z Říma přinesené ostatky a psaní hodnému Michalu Straithovi, poustevníku z Lanškrouna, který s ním šel a přítel byl, odevzdány, též po pohřbu pozůstalé malé věci. Vysvědčení toho vystaveno 13. listopadu. Kde by ostatky ty byly, nevíme. Nyní jest pouť do Říma ovšem mnohem snadnější, takže několik poličských Řím navštívilo a chudá jedna ženština zdejší již po čtvrté po dráze pouť tam podnikne.

Jitřenka str. 162/1892; autor M. Hájek, připravil Mirek Andrle

---

1) haltýř se studnou býval u domu č. 99 Hpř. – sloužil k uložení mléka a potravin, jejichž chlazení zajišťovala pramenitá nebo protékající voda

2) k. v. m. Poličky – Královského věnného města Poličky

3) arcibiskup Jan Josef - Jan Josef hrabě Breuner (20. července 1641 Vídeň – 20. března 1710 Praha) byl olomoucký světící biskup, v letech 1694 - 1710 17. arcibiskup pražský

4) Sv. Mikuláš (svátek 6. prosince)- Pohřben byl původně v Myře, avšak v 11. století, když se Byzantská říše potácela pod útoky četných nájezdníků, stala se Malá Asie součástí islámského světa. Pád Mikulášova hrobu do rukou muslimů vyburcoval italské námořníky, kteří v roce 1087 Myru přepadli a ostatky odvezli do Bari (prázdný sarkofág stojí v Demre dodnes). Kryptu s Mikulášovými ostatky posvětil roku 1089 Urban II. (papež 1088 - 1099) .

5) Klement XI., rodným jménem Giovanni Francesco Albani (23.července 1649 Urbino – 19. března 1721 Řím) byl 244. papež katolické církve (1700 - 1721) .

Dušičkové odpustky

Pozvánka k modlitbě za zemřelé

Definice odpustků

Odpustek je odpuštění časného trestu od Boha za hříchy, odpuštěné již co do viny (ve svátosti smíření). Odpuštění získává řádně disponovaný věřící po splnění stanovených podmínek skrze činnost církve, která jako služebnice vykoupení autoritativně rozděluje a přivlastňuje z pokladu zadostiučinění Krista a svatých. (kán. 992 CIC)

Smyslem odpustků není pouze pomoci věřícím odčinit tresty za hřích, ale také povzbudit je ke skutkům zbožnosti, pokání a lásky.

Rozdělení odpustků

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda osvobozuje z časného trestu z části nebo úplně (kán. 993). Plnomocný odpustek odpouští celý časný trest za hříchy, které byly již vyznány ve svátosti smíření a odpuštěny co do věčného trestu. Částečný odpustek odpouští část časného trestu. Toto rozdělení plnomocný/částečný pochází z období středověké církve, kdy ze při svátosti smíření udílelo tzv. tarifní pokání, jež trvalo delší dobu (např. 50 dní postu o chlebu a vodě). Částečný odpustek, např. „odpustek 40 dní“, smazával 40 dní tohoto pokání. Kajícník tedy mohl svůj časný trest za hřích, v našem příkladě 50 dní postu o chlebu a vodě, odčinit splněním podmínek pro odpustek, který sňal část jeho trestu (např. odpustkem skutku milosrdenství). Připomínám ovšem, že šlo o odpuštění časného trestu, nikoliv odpuštění hříchu jako takového (viny).

V současní době se určování částečných odpustků časovým vyměření (čtyřicetidenní odpustek) nepoužívá. Pokud někdo se „zkroušeným srdcem“ plní podmínky pro získání částečných odpustků, pak kromě odpuštění části časného trestu získává na přímluvu církve i odpuštění viny (netýká se pochopitelně viny těžkých hříchů, u kterých musí předcházet svátost smíření).

Obecné podmínky pro získání odpustků

1. křest v katolické církvi
2. nebýt v kanonickém trestu
3. být ve stavu milosti, a to alespoň na konci vykonání předepsaných skutků. (např. odpustek vázaný na konání několikadenních duchovních cvičení získává i ten, kdo přijme svátost míření až na konci cvičení).
4. mít úmysl odpustek získat
5. splnit skutky předepsané pro získání odpustků

Každý věřící může získat plnomocné či částečné odpustky buď pro sebe, nebo za duše v očistci. Nelze je získávat pro jiné žijící osoby.

Podmínky pro získání plnomocných a částečných odpustků

Pro získání plnomocných odpustků platí tyto podmínky:

1. svátost smíření
2. svaté přijímání
3. modlitba na úmysl papeže (Otčenáš a Zdrávas Maria, popř. jiná modlitba)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku.

Pokud chybí plná dispozice (např. nejsou splněny všechny první čtyři podmínky), získává člověk pouze částečný odpustek, nikoliv plnomocný. První tři podmínky je třeba splnit zároveň, před nebo po vykonání předepsaného skutku pro získání, a to v rámci „několika dní“, přičemž je velmi vhodné, aby body 2 a 3 (svaté přijímání a modlitba na úmysl papeže) byly splněny přímo v den konání skutku předepsaného pro získání odpustku. Svátost smíření tedy není nutná přímo v den získání odpustku, ale je třeba ji vykonat v rozmezí „několika dnů“, přičemž normy nestanovují, o kolik dnů se jedná. Rozhodně by tato doba neměla přesáhnout 1 měsíc. Normy také mluví pouze o sv. přijímání, to je v ideálním případě možné přijmout během mše sv., pokud není možné se bohoslužby účastnit, tak i mimo mši sv.

Získání odpustků během „dušičkového týdne“

1.11. - Slavnost Všech svatých

1. sv. smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl papeže (nejlépe v ten den)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: v kostele nebo na hřbitově se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otci.

2.11. – Památka všech věrných zemřelých

Ty samé podmínky jako 1.11.

Od 3. 11. do 8.11. – „dušičkový oktáv“

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl papeže (nejlépe v ten den)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: pouze na hřbitově se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otci.

(na rozdíl od předešlých dvou dní je získání odpustků vázáno pouze na návštěvu hřbitova)

Pokud chybí plná dispozice, tedy není některý z vypsaných bodů splněn, pak se získává pouze částečný odpustek.

Další možnosti získání odpustků

Toto jsou podmínky pro získání odpustů platné během „dušičkového oktávu“, ovšem příležitostí k jejich získání je během roku mnohem více. Pro kompletní přehled je dobré nahlédnout do Enchidirionu odpustků z roku 1999, vydaného česky MCM 2000.

Dovolím si jednu malou poznámku na závěr. Odpustky nemáme chápat jako "obchodování" s Bohem, kdy si za splnění určitých podmínek "kupuji" spásu. To trošku souvisí s povrchní a možná zploštěnou presentací pojmu milosti a vykoupení v nominalistické teologii, která se využila ne zrovna šťastný obraz směnného obchodu mezi člověkem a Bohem. Správně pochopený smysl odpustků je vést k prohloubení a opravdovosti života, realizaci vnitřního obrácení a aktualizaci přikázání lásky vůči Bohu a bližnímu. Někdo řekne, že to jsou všechno naprosto přirozené aktivity křesťana. v pořádku. Někdo má zase rád, když se mu občas připomene, co vše má dělat...

Petr Šikula, katolik.cz

Pro chytré hlavičky

RŮŽENEC

Umíme se ho modlit? Co o něm víme? Jaký má smysl? Písmena před správnou odpovědí vytvoří tajenku.

1. Kterou modlitbou začíná růženec?
VEM Anděle Boží, strážce můj
CEL Věřím v Boha
POD Pod ochranu tvou

2. Jaká jsou růžencová tajemství?
SVĚ radostná, žalostná, vítězná
PRO veselá, smutná, jásavá, tichá
LÝJ radostná, bolestní, slavná, světla

3. Kolik desátků má jeden růženec?
ZEM 7
EŽÍ 5
MLO 10

4. Kolik Zdrávasů obsahuje jeden desátek?
BR 3
ÓS 15
ŠŮ 10

5. Který řád se v dějinách zasloužil o rozšíření modlitby růžence?
VŽI dominikáni
BOL jezuité
AMY salesiáni

6. Kterou modlitbou růženec končí?
VŽI Anděl Páně
VOT Zdrávas Královno
NOU Andělíčku, můj strážníčku

Tajenka: Růženec je modlitba, při které se spolu s Pannou Mariá díváme na _____

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Schůzky dětí: 12. a 26. 10. sraz ve 14:00 na náměstí
Setkání seniorů: 6. 11. na faře
Ministrantská schůzky: 12.11. bude celodenní výlet do Koroužné, sraz 8:30 ne faře
26.11. běžná schůzka od 9:00 na faře
Společenství mládeže:
Teologický klub:
Společenství maminek: každé pondělí v 9:40 na faře
Modlitba růžence: 6., 13., 20., 27. 10. v 18:00 u sv. Michaela

Pobožnosti na Dušičky:

Polička 2. 11. po mši sv. v 18:00 u sv. Michaela
Pomezí 3. 11. po mši sv. v 9:00
Květná 3. 11. po mši sv. v 15:00

Sbírky minulý měsíc:

		Polička	Pomezí
1. září	pro farnost	13 438 Kč	2 806 Kč
8. září	projekt opravy fary	18 961 Kč	3 327 Kč
15. září	církevní školství	15 212 Kč	2 875 Kč
22. září	pro farnost	12 014 Kč	1 835 Kč
29. září	pro farnost		

Mimořádné sbírky příští měsíc

6. října na Charitu v Poličce
20. října Na Misie
3. listopadu na vybavení fárány

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Svátost smíření před dušičkami na faře

30.9. 9:00—11:00 Ondřej Špinler ze Sádku a Tomáš Enderle
xxx
xxx

Pozvánky a nabídky,

aneb co si můžete přečíst na nástěnkách

11.—13. 10. **Víkendová duchovní obnova pro rozvedené.** Hora Matky Boží u Králík. Provázet jí bude P. Karel Moravec a na téma: „O povolání ke svatosti v současném světě“.

10. 10. **Bylo jednou jedno město bláznů**. Divadelní klub v 17:00. Promítání filmu po němž bude následovat beseda o psychiatrické péči.

25. - 27. 10. **Národní setkání účastnic Modliteb matek** na téma "DUCHOVNÍ BOJ POD BOŽÍ OCHRANOU"; Místo konání konference: Výstavní a společenské centrum IDEON, Jiráskova 1963/1963, 530 02 Pardubice; Program a další informace na modlitbymatek.cz

8.—10. 11. **Duchovní obnova pro dívky a svobodné ženy od 15 do 37 let v** Brně. Je potřeba se do 4. 11. přihlásit.

19 .11 v 19:00 přednáška a následná diskuse s Hanou Imlaufovou na téma **"Dovolit či zakázat? - o správném stanovení hranic ve výchově"** zvláště pro rodiče malých dětí. Místo konání: Divadelní klub Polička.

Animátorský kurz: Kurz je určen pro mladé katolíky od 16 do 23 let. Jedná se o dvouletý kurz, který probíhá během 5 víkendů a 1 letního setkání každý rok. Hlavní náplní je vytvoření společenství lidí, kteří spolu zažijí nemálo zážitků a v mnoha případech se stanou kamarády na celý život. Kurz je zároveň studijně formační, což znamená, že doprovázející kněz rozšíří vaše znalosti z katechismu a bude s vámi diskutovat o všem, co vás bude zajímat. Dále se vzděláte v oblasti vedení a tvoření společenství, vyzkoušíte si velké množství her a aktivit a bude čas i na duchovní rovinu vašeho života. Více informací na bihk.cz a lacinova@bihk.cz

Vyzdobte s námi učebnu na faře svými obrázky

Už pomalu sklízíme, co nám bylo darováno během slunných dní léta, večery jsou delší a jistě někteří z vás už čekají na téma, které by mělo vyzdobit učebnu v následujících týdnech. Téma: Ctnosti a neřesti. Přeji příjemné chvíle při vaší tvorbě a neotálejte. Vaše práce očekáváme do 15. 11. na faře, nebo je věnujte přímo paní Evě Vymětalové.

Rozpis bohoslužeb

Neděle 6. 10.. 27. neděle v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodinu Juklovu a Švancarovu 10:30 M: za Jaroslava, Ladislava, Jana a rodiče Martinů
Úterý 8. 10.	7:00 K:
Středa 9. 10..	18:00 M:
Čtvrtek 10 10.	15:30 LDN:
Pátek 11. 10.	15:30 P: 18:00 M: za spolužáka Ladislava
Sobota 12. 10.	18::00 M: za rodiče a manžela Ladislava
Neděle 13. 10.. 28. neděle v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Stanislava Fajmona, syna a celý rod 10:30 M: za Marii Petrovou a celý rod 15:00 Modřec: (posvícení)
Úterý 15. 10. sv. Terezie od Ježíše	7:00 K:
Středa 16. 10.	18:00 M:
Čtvrtek 17. 10. sv. Ignáce Antiochijského.	15:30 LDN:
Pátek 18. 10 sv. Lukáše	18:00 M: za Libuši Kotkovou, rodiče a strýce Jaroslava
Sobota 19..10.	18:00 M: za manžela, rodiče z obou stran a švagra
Neděle 20. 10. 29. v mezidobí Den modliteb za misie	7:30 M:za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za obyvatele obce Pomezí (posvícení) 10:30 : za Stanislava Větrovského, za živé a zemřelé toho rodu
Úterý 22. 10.	7:00 K:
Středa 23. 10.	18:00 M:
Čtvrtek 24. 10.	15:30 LDN:
Pátek 25. 10.	18:00 M: za živé a zemřelé z rodu Procházkova

Sobota 26. 10.	18:00 M: za víru a Boží požehnání v rodinách
Neděle 27. 10. 30. v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Marii Ptáčkovou, syna a vnuka 10:30 M: za Karla Kapouna a rod
Úterý 29. 10.	7:00 K: za Annu Müllerovou a celý rod
Středa 30. 10. Výročí posvěcení katedrály	18:00 K: za zemřelé z rodiny Češkovy, Holubovy, Velebovy a duše v očistci
Čtvrtek 31. 10.	15:30 LDN:
Pátek 1. 11. Slavnost Všech svatých	18:00 M: Za Libuši Kotkovou a manžela, její rodiče a strýce Jaroslava
Sobota 2. 11 Vzpomínka na všechny věrné zesnulé.	18:00 M: Za Věru a Antonína Svobodovy a rodiny z obou stran
Neděle 3. 11. 31. neděle. v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodinu Kinclovu, Jílkovu a Havlíčkovu a celý rod 10:30 M: za zemřelé dárce mešních fundací 15:00 Květná: za dobrodince kostela

Legenda: místa konání bohoslužeb
M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce

Mešní intence je způsob, jak každý může nechat odsloužit nejvznešenější modlitbu církve, mši svatou, za úmysl, který mu leží na srdci. Intence přijímá otec Tomáš na celý aktuální kalendářní rok. Jak osobně, tak telefonicky či mailem. Pokud chcete, aby byla vaše intence zařazena do Farního posla, musíte si ji zadat ještě před uzávěrkou.

Mešní stipendium je zcela dobrovolný příspěvek věřícího knězi, který je možné mu dát po odsloužené mši svaté. Finanční nouze by nikdy neměla být důvodem toho, že nenecháme sloužit mši svatou za své milované.